

Mars haza, csúszkorálós kis utcákon, hogy ne találkozzak senkivel, csókolom, semmi, semmi, csak most szöktem meg a rendőrségről, Joci jár-e még focira, nem tetszik már fájni a néninek a lábának? Jó napot, igen, egészen megembe-

46 Lackfi János

AZ ABLAKOT CSUKJA BE A HÓHÉR!

(Részlet a *Levágott fül*

című regényből)

resedtem, apám jól van, csak egy szemét disznó, meghúzza a környék ösz-szes bögyös macáját, igen, a maga menyét is, rendszeresen, pazarul van, sosem kell magához nyúlnia.

Helló, szevasz, nem volt magyarból semmi sem, majd két hét múlva témazáró, beszéljessünk

kicsit a Cooper-tesztről is, a szirénákkal ne törődj, most raboltam ki a takarékszövetkezetet, egy körömszelővel lenyiszáltam a biztonsági őr fejét, kiszívtam a nyaki ütőeréből a vért, te leszel a túszo, az élő pajzsom, ne rakkoncátlanokdj, ide löjjenek, biztos urak, ha mernek, kérek egy helikoptert leszállási engedéllyel Cipruson meg tízmillió eurót jelöletlen bankjegyekben, különben leharapom és széjjelrágom először a bal fülét, aztán a jobbat.

Sikerül viszonylag észrevétlenül besurrannom a házba, anyám a kislányokkal van elfoglalva, mivoltasuliban, semmisevölt. A szívem lüktető kis bizbasz a torkomban, tényleg itt kell hagynom mindent? A francba! És ha megmagyarázom? Nincs mit magyarázni, ez hivatalos ügy, átcsesztem az agyukat, jobb felszívódni, majd megoldom valahogyan. De hogyan? Mindegy, hogyan, ha sok a tökölés, már nem lesz mit megoldani.

Felfelé menet kiürítem a dobozt, amiben apámék a lóvét tartják, azt hiszik, nem tudom, pedig tudom, egyik este láttam az ajtórésein, egy csomó mindent tudok, ők meg hülyének néznek. Megcsap anyám levesének illata, hát most ez se lesz egy darabig.

A szobám közepére kiszórom a sok retkes tankönyvet, ez a legjobb táskám, bírja a gyűrődést, belefér a fél világ, szeretem is, gatyók, pólók, pulcsik, zoknik, mobiltöltő, fogkefe, van tábori pakolás rutinom, bicska, gyufa, üres füzet, toll, ha tartósan egyedül van az ember, nem árt tisztázni a dolgokat. A papír tűzgyújtáshoz se rossz. Egy nejlon, ha megáznának a cuccok. A rajtam lévő csuka pont jó lesz ebben a mocsok időben, elnyúlhetetlen, anyám meg-rángatná a fületem, ha tudná, hogy feljöttem cipővel, meg fogja tudni, de már nem lesz fül, amit megrángasson, apropó fül, visszateszem a kis whiskys üvegcsébe, ezt találtam ki furfangosan, az ajándék whiskyből töltöttem rá, kipótoltam vízzel, sose jönnek rá, a fül meg nehogy megrohadjon, ha már én miatta rohadok meg.

És aztán ki az ablakon, hopp, egy ugrás, huss, a hátsó kapu, a kerítésnél már fékeznek a rendőrautók, ha jól látom. Csukd be az ablakot, kihűl a szobád, csukja be a hóhér vagy a rendőrség, csak ügyesen csukják be, kicsit szorul.

Lenn a megállóban jön a busz, fenn vagyok, mutatom a bérletet, bevetem magam az egyik belső ülésre, behunom a szemem, mint aki aludni akar. Odabenn, fejben megy a film. És most mi lesz? Marha elegáns dolog, magányos férfi a távolsági buszon, jee, ki tudja, hova megy, jee, ki tudja, honnan jön, jee, igazi kovboj, talán embert ölt, talán most fog ölni, alighanem összetör pár szívet és pár ablakot, jee, aztán suhan tovább. Közben majdnem összefostam magam a félelemtől, a gerincemen fogócskát játszottak az izzadságcseppek, szemhéjam alól lestem a felszállókat, mint az oviban, csendespihenőkor sose tudtam aludni. Fel vagyok rá készülve, hogy egyszeriben tányérsapkás rendőrök vagy rohambilis TEK-esek vesznek körül, azonnal tarkóra a kezemet, fekédek le a földre, mert kiloccsantják az agyamat. Milyen lehet az a pillanat, mikor az agy kiloccsan? Még működik, és már nem tud magáról, vagy rögtön átvált külső kamerába? Ilyenkor pereg le az ember élete visszafelé, háttal zuhanunk az origóba, az energiacentrumba vagy az Isten tenyerébe.

Horrorsebességgel nyitottam ki a szememet, pedig a szemüveges papi csak annyit kérdezett, szabad-e a hely mellettem. Riasztó fejet vághattam, kinyögtem, hogy ja, szabad, de ő reszketegen tovább battyogott a kocsii belseje felé. Jött egy kövér csaj, akit nem nagyon érdekeltek efféle finomságok, lezöttyent mellém, odatapasztott az üveghez, mint valami matricát. Kényelmes volt, mint egy ólomdunya, megmozdulni csak hosszas kapálózás árán tudtam. Jótékonyan elrejtett a világ elől, az új felszállók közül mindenki tekintete rajta akadt meg, engem hanyagoltak. Nem is vágytam most a népszerűsége. Ahogy végigmérték a nőcit, elismerés ült ki az arcukra, tényleg nem mindennapi méretekkel büszkélkedhetett, a melltartója kosara lötyögős úszósapka lett volna fejemen. Megborzongtam, pedig a jó meleg zsírfürdőben nem igazán fáztam.

A csajszi a mobilján egy cikket olvasott, fél szemmel láttam, hogy Félix főherceg egy interjúban arról nyilatkozik, melyik hollywoodi sztárral találkozott személyesen, és melyik alpesi csúcsokat mászta már meg. Felhívja a figyelmet az állatvédelem fontosságára, szerinte törvény előtt mindenki egyenlő, ha ő lenne a döntéshozók helyében, megszüntetné a korrupciót, átláthatóvá tenné a közéletet. Ja, örök élet, ingyen sör, Cadillac az új népautó.

Ahogy a busz a végállomás felé zötyögött, bevillant, hogy most nem kellene zöldségeken futtatni az agyamat. Néztam a buszon az embereket, hát itt mindenki biztos a dolgában, azt csinálja, amit tennie kell éppen, megy

munkába, vagy ügyet intézni a gázművekhez, vagy megmérteni az orvossal a vércukrát. Rendben vannak, legalábbis első blikkre. Nyilván ott vannak a kis sunyulók, senki se fogja felírni a homlokára, hogy MOST CSALTAM ADÓT!

48 vagy hogy HAMAROSAN TALÁLKOZOM A SZERETŐMMEL! vagy SEBÉSZ VAGYOK, MEGREMEGETT A KEZEM, AZ ELŐBB ÖLTEM MEG EGY GYEREKET, ÉS MÉG LE IS TAGADTAM! Akik az igazi rossz arcok, azokra aztán semmi nincs kiírva. A filmekben is rezzenetlen, derűs pofával utaznak, kiborotvtalan, elegánsan. Vagy ótvar kocsikban, rosszkedvűen, lepukkantan, mint egy hajléktalan. Bérgyilkos azért még nem lettem, de nyomomban a rendőrség, átlendültem illegálba, ajánlatosabb csendben, olajozottan mozogni, kerülni a feltűnést.

Miért, eddig kinek tűntem fel? Kamasz voltam, sulitáskával, és kész. Elég hasonlítanom magamra, és nem fogok feltűnni senkinek. Na de hogyan hasonlítsak magamra, ha már nem az vagyok, aki voltam? Személyiségjogokat sértő képeket posztoltam, meglógtam a rendőrségről vallomástétel közben. Hogy csináljak úgy, mintha nem tettem volna? Mert amúgy nem érzek különbséget, a sejtjeim nem cserélődtek ki, az emlékeim sem. Mint az egyik filmben, ahol a főhős amnéziás, és mindenféle cédulákra írja fel, amit megtud, hogy másnap is emlékezzen a dolgokra.

Tényleg, így érzi magát az, aki egy bombával a táskájában plázát vagy buszt robbantani indul? Az én bombám az identitásom, a zsaruk köröznék, és mikor elfogy a gyújtózsínór, mikor a körmömré ég, akkor bum! Csak másnak nem lesz baja tőle. Viszont rendbe kell szedni az agyamat, mert úgy szaladgálnak benne a gondolatok, mint patkányok egy süllyedő hajón. Menők azok a filmek, ahol a bajba került hősök halálosan komoly arccal, rögtön elkezdenek terveket szőni. Pontokba szedik a tennivalókat, kiosztják, ki mit csináljon, az órákat egyeztetik, szóródnak is szét, ki-ki nekilát a feladatának. Egyedül vagyok, kivel egyeztessen az órám? Biztos, ami biztos, a mobilomat átállítottam a busz kijelzőjén látható időre, mintha múlna ezen bármi. Ráhangolódtam a világra, ahol ezután élek. Kiugrottam otthonról, mint ejtőernyős a repülőből. Most vagy kinyílik valami, és megtart, vagy nem. Kétesélyes.

Tudtam, hova akarok eljutni, ezt nem volt nehéz megszűlnöm, rögtön bevillant. Pénzem is volt, nem az enyém, de most már az enyém. Most esett le, talán pont ez lesz az egyetlen megálló vád ellenem. Anyáméktól függ. Apám nem fogja elengedni, még ha anya megtenné is. Persze így be kell vállalniuk, hogy a fiuk tolvaj, ami eléggé gáz nyilvánosan. Fogalmam sincs, mit szeretnének jobban, lehet, hogy anyám ellené inkább a kicsikkel, míg engem a javítóban farba toszogat valami Hulk-féle kolosszus... Mit tudom én, kellek-e valakinek ebben a családban. A faternak biztosan, mert ha engem nem olthat le, már nem akkora májer. Mindenkinek olyan nyálasan

alányal, hogy a belemet kihányom. Persze ezekkel a nyelvcsapásokkal ezve szépen a környékbeli anyukák öblébe, úgyhogy tudja, mit csinál.

Itt állok a végállomáson, a járókelők dühösen taszigálnak, ugatnak nekem, kotródjak a francba, álljak félre az útból, a lökdösés felrisszít, mintha zuhatagba ugranék, kitisztul a fejem. Első lépés: lemegyek a metróba, második lépés: a pályaudvaron megnézem a menetrendet, harmadik lépés: veszek jegyet és kaját. Végül is nem bankot kell rabolnom spéci terv alapján, csak fel kell szívódnom kis időre, tuti búvóhelyem van, az életben nem találnak rám.

A kupében hátradőlök, nyirkos felmosóröngy-állagú szendvicsemet kibontom a nejlonfóliából, a hús meg a salátalevél kifittyen a zsemlekből, de mikor benézek a belsejébe, kiderül, hogy mindkettő kábé feleakkora, mint a szendvics. Csalinak lógatták ki a kis rohadékok. Ez különben így van a legtöbb baromsággal, a müzli doboza kétszer akkora, mint a zacsi benne, a csokik papírja fel van fújva levegővel, mindenhez megveszünk egy nagy lufit! Na, de ki a hülye, ki tartja életben ezt az egész hóbelevancot? Hát mi, kedves kispajtások. Dicsértessék!

Hoppá, egy kedvesnek látszó pap ült le a fülkében, előkapom gyorsan az illedelmes ministránsgyereket, mimikrinek se rossz, beleolvadok a környezetembe, aki egy szent ember társaságában van, aligha bűnöző. Segíték feltenni a bőrröndöt, köszönés, már meg is van a barátság. Beszélgetünk a hittanról meg az oltár körüli szolgálatról, poénos történetek, egy kislány haja meggyulladt első áldozáskor, a fejére kellett borítani az albát. Vagy az atya azt olvassa: „Noé hívta feleségét, Sárát...”, aztán véletlenül kettőt lapoz: „és kikente szurokka a fenekét”.

Atya jól mulat, időközben jött még egy-két ember, minket nem zavar, szemben ülünk, ő elmeséli az első gyóntatását. Fial pap volt, vaságygal nyomott ötven kilót, csupa csont és bőr, ahogy a szemináriumból frissen kikerült. A meghirdetett időpontban ült a helyén, remegett kezében a breviárium, azt se tudta, fiú vagy lány, és persze a pap tényleg valahol a kettő között van, nevette el magát. Szóval ott izzadt, hogy Úristen, most segíts, mit fog ő mondani nála jóval idősebb parasztembereknek, mert ráadásul egy faluba helyezték, nagydarab földművesek közé. Nyikordul a templomajtó, döngő léptekkel közelít valaki, sacc per kábé másfél mázsa lehet. Egyszer csak benéz a gyóntatófülkébe egy igazi, bajszos, vastag nyakú vaddisznó, fordul is kifelé, indul vissza dübörögve. Rémulten ugrott ki a fiatal atya, és utána kiáltott a hegyomlásnak, hogy: „jöjjön csak, ember, van gyóntatás”! Mire az visszafordult, és legyintett: „maga nem tud engem felódozni”. Hát igen, egy ilyen kis nyüzüge pap mi a frászt kezd másfél mázsa bűnnel?

Összenyaklik alattuk. Meséli az atya, a nénikék még panaszra is mentek a püspökhöz, hogy miért nem valami jóforma, tekintélyes plébit utalt ki nekik, miért ilyen vérszegény szeminaristát. A paphiánnyal küszködő excellenciás úr dühében ökölrel verte az asztalt: „Mit képzelnek maguk, tudják, 50 hány településre nem jut senki? És közben halnak ki az öregek! Ha sóványollják a papjukat, hizlalják fel, és most mars innen!”

Lassított a vonat egy állomáson, megláttam, hogy rendőrök szállnak fel. Kirohantam a vécére, hogy összeszedjem magam. A mosdó csapjából nem folyt víz, bőfögött két dohos műanyagszagút, és ennyi. Pedig a filmekben mindenki csapvízzel frissíti fel a gondolatait. Ekkor hirtelen leesett! Hogy lehetek ekkora barom? Zsebemben ott lapult a mobil, ki volt ugyan kapcsolva, de simán bemérhetnek annak alapján. Kitéptem a SIM-kártyámat, zsebre raktam. Közben kezembe akadt a rongydarabba göngyölgetett fül. Hátsó felén a nyersrózsaszínen virító seb.

Mit akar tőlem ez a fül? Mit akarok ettől a fültől? Nemrég átlagos gimista voltam... Az osztálytársaim ülnek, és tanulják a kovalens kötésekkel meg a harmincéves háborút meg a bukolikus költészetet. Nem lehet vissza csinálni. Megyek valami felé, de fogalmam sincs, mi a vége. Rám kopogtak, zsebre vágta a fülem, berontottam a fülkébe, és szembe akadtam a pappal, aki csomaggal a kézben leszállni készült. Felkaptam a zsákomat, és leugrottam én is. Fél szemmel láttam, ahogy a zsaruk járkálni kezdenek a kocsi folyosóin. Betámadtam az atyát, nagy lendülettel elmeséltem neki, hogy nagybátyám jött volna értem, de lerobbant a kocsija, és csak holnapra javítják meg, nem tud-e valakit a városban, akinél szobát kaphatnék erre az éjszakára.

Este már ministráltam is a kis kopott templomban, nettó három néni jelenlétében. Megdicsértek, szép érthetően olvastam fel az olvasmányt. Az evangélium a vízen járásról szólt, és kicsit felállt a szőr a hátamon, mert amit most én csinálok, az baromira ugyanez, a következő pillanatban beront a kommandó, letepernek, és elsüllyedtem. A templomban kocsonyásan állt a csend, a boltívek finoman támaszkodtak egymásra, elég valószínűtlennek tűnt, hogy valahol emberek üldöznek más embereket. Kihajtogattam a kendőt, levettem a kehelyről a cibóriumot, megterítettem, a művelet után előrementem térdet hajtani az oltár felé. Profi vagyok, nem ma kezdtem. A cipőorrom kifelé menet beleakadt a szőnyegbe, kelyhestül, mindenestül hatalmasat zúgtam a sekrestye bejáratánál. Oké, ez csak vicc volt, nem estem el, meg semmi. De eleshettem volna. Ez mindig benne van a pakliban.

Vacsorához pohár italt is kaptam, elvégre nem vagyok már kisfiú, koccintsunk és tegeződjünk. Az atyát a vörösbor egészen visszarepítette a gyerekkorába, szinte érezte a nagyanyja libasültjének illatát, a parázson

forogatott krumpli ízét, a vályogtéglás házban a fal nyirkosságát. Ócska traktorgumit lógattak vasláncon a folyó fölé, ennyi elég is volt, mekkora ugrások, pörgések, zuhanások! Iszaból épített várakat, megtanulta a kutyaúszást, légpuskával verebet lőttek, jó móka békát fogni, nyárson sütni, egy szál klottgatyában rohanni végig az egész nyarat, libapásztorkodni, kukoricát darálni, sós-kát szedni, szénát gyűjteni, ugrálni a kazal tején a habos éjig. 51

A pohár borbán tudatom ingadozott, mint deszka egy magas állványon, kezdtem úgy érezni, az atya gyerekkora az én gyerekkorom, mezítlábam csattogott a finom porban, megkergült kisboci elől menekültem, nehogy kilyukassza a gatyámat, különben megruháznak odahaza. Láttam tükörcecépben, az udvari diófa alatt borotválkozni édesapámat... vagyis az ő édesapját. Láttam a hasadó barázdát, a kiforduló kövér férgemet és a rájuk szélesebesen lecsapó madarakat, összeverekedtek a bőséges zsákmányon. Fadézsában fürödtem hetente egyszer, csodáltam a férfiak szája sarkába csíptetett cigarettát, magam is próbáltam elpöfögtetni egy lopott csikket a padláson, de torkomra futott a füstje, csaknem megfulladtam, ijedtemben a cigivéget is eldobtam, és mire feleszméltem, már lángra kapott volna a széna, őrült módjára tapostam meztélláb, mintha esőtáncot járnék, csodák csodája, sikerült eloltani, még most is ég a talpam.

Az asztal túoldalán az atya arca mintha szálkákból lenne öszszerakva, szálkacsokor a szája sarkában, a szeme sarkában, szálkapálcikák szétszóródva a homlokán. A bőre meg finomnak tűnt, mintha selyemmel lennének bevonva az arcizmok és a csontok. Lefekvés előtt a fejemre tette száraz kezét, elmormolta az ároni áldást, áldjon meg téged az Úr, és ragyogtassa rád arcát, aztán hegyes nagyujjával keresztet rajzolt a homlokomra, és megpaskolta az arcomat. Megmutatta a szobámat, nem kell zárni az ajtót éjszakára, nem jár itt senki.

Egészen halkan ráfordítottam a kulcsot, nagydarab ócskavas volt. Ledobtam a hátizsákomat, és kipakoltam a zsebeimből mindent, valahogy ki kellett szórnom az egész napot, azt, amivé most lettem. Igazolványaim, a zsepik és a mobil társaságában most ott vigyorgott rám a levágott fül.

Tényleg, az atya mit szólt volna, ha egyszeriben kicsapom a vasalt vázszonabroszra őfelségét? Hadd mutassam be önöket egymásnak. Félix igazi régi vágású arisztokrata! Mit kezdett volna velem? Mégiscsak közelebb van a Jóistenhez, mint egy átlagember. Onnan csak másképp néz ki egy levágott fül. Talán van valami értelme. Beilleszkedik valamibe. Megszagoltam, és elfintorodtam. Kezd bűdösödni, a rongy, amibe belecsavartam, enyhén whisky-illatú és rothadásszagú. Hűtő, az nincs egy plébániai vendégszobában. Hacsak... Az ablakhoz léptem, kinyitottam, dőlt befelé a hideg, mint valami

idegen test. Jéghideg hulla. Láttam egy orosz videót, amint a mínusz negyvenben kinyitják az ablakot. Sisteregve, gomolyogva ömlött a fagy, mint egy felhő. Tényleg teste volt. Kiteszem a párkányra, máma már nem rohad tovább.

Rázártam a nyikorgó ablakot.

52 Körbenéztem, cirádás bútorok, a falon ember nagyságú Krisztus, a szája mintha ki lenne rúzsozva, a fatáblán, amire festették, két lyuk tátong. Az atya mesélte, hogy ez a kép nagyapja katonaládájának aljába rejtve megjárta az orosz hadifogolytábort. Ahogy ledőltem a katonabarna pokrócra, hirtelen előttem volt, ahogy repül ez a kép árkon-bokron át, vissza oda, ahonnan hozták, mínusz negyven fok lehet ott ilyenkor.

Kering egy videó a világ leghidegebb falujáról, ahol egész télen jár a dzsipek motorja, mert ha kikapcsolják, nem lehet beindítani többé. A falu orvosa minden betegségre és műtetre be van rendezkedve kopott, világvégi rendelőjében, tizenkét óra járásra van a legközelebbi kórház. A falu összes gyerekét ő segítette világra, bár nem szülész, öt gyerekből kettő maradt meg, ilyen körülmények közt ez természetes. Az mitől függ, hogy ide vagy oda születtem? Minek kerül bárki oda, ahova? Van ebben valami cél, vagy csak jár az Úristen, mint a magvető, és ahova pottyán, oda pottyán. Vagy nem lehet rossz helyre születni? Vagy nem lehet jó helyre születni?

Akik nevelnek, talán nem is a szüleim. Alig van közös bennünk, őket semmi nem nyugtalanítja, mindig elütik a legfontosabb kérdéseket, csak nevetnek, ha pocsekül érzem magam, azt mondják, a korral jár, mármint az én korommal, később megértem. Hát, ők már jóval öregebbek, és nem úgy tűnnek, mint aki megértett bármit. Hótt sötétek, anyám nem hajlandó meglátni apám szőrnyetegarcát, mindig elfordul, másfele néz, a kicsikkel foglalkozik, mert cukik. Apám megy mint egy ragadozó, nőről nőre száll, soha egy dicsérő szót nem hallottam tőle. Egyszer láttam Dominikot, ahogy megölelte a faterja, és lehet, hogy gejl meg minden, de majdnem elbőgtem magam.

Éjszaka felriadtam, a lámpát elfelejtettem lekapcsolni. Nyekergést hallottam, és láttam, ahogy többször megmozdul a kilincs. Visszazuhanam álmomba, apám kényszerített, hogy a nyúzásnál segédkezzem neki. Lassanként nyilvánvalóvá vált, egy emberi test lóg félig-meddig kibelevze a kampón, ez őt egy cseppet sem zavarta, hosszasan magyarázta, hogy jön le a bőr a legkönnyebben, hogyan válasszam le a csontról a húst, a húsról a hájat. Meg kellett próbálnom, a belső szervek természetellenesen színesek voltak, narancssárga zsír, mélybordó, hupilila, kék, zöld mirigyek, duzzanatok. Remeggett a kezemben a kés, a test megmozdult, és felbukkant a hozzá tartozó fej is, az atya arca. Kedvesen biztatott, hogy nyugodtan, neki nem fáj, az étellel jár, néha kicsit csiklandozza a penge, de belefér. Apám ekkor egy lobogó zsírban kisütött emberi fület tartott elém, barna volt, és ropogósnak nézett ki, biztatott, kóstoljam meg, ne legyenek előítéleteim, amíg ki nem próbáltam.

Az atya is noszogatott, ekkor láttam, az egyik füle hiányzik, helyén jókora vérfolyás. Még a csontom is borsózott belé, olyan erősen undorodtam, hogy felébredtem.

A mobilom hat órát mutatott, a tudatom baromira beélesedett, felfogtam, hol vagyok, mi történt, mi nem történt, villámgyorsan ösz- 53
szepakoltam, és kislisszantam a házból. A bejárati ajtóban benne volt a kulcs, de akkorát csattant nyitáskor a kongó előtérben, mintha puskát sü-
töttek volna el. Mindegy, ide úgysem esz többé a fene. Az utcai kapu zárva volt, átlendültem a kerítésen.

Futottam vagy kétsaroknyit, mire lenyugodtam. Ekkor jutott eszembe az a rohadt fül az ablakpárkányon. Sikerült kinn hagyni. Végre lezárhatom ezt is. Megtorpantam, egymás hegyén-hátán to-
longtak bennem a gondolatok. Mi a francért mennék vissza, minek kockáztassak? Csak baj van ezzel a puccos fülherceggel! Valóban óhajtja, hogy visszatérjek önért? Az ember nem feledkezik meg a ba-
ráitairól... Ki vagyok én e nélkül a fül nélkül? Olyan, mintha a titkos küldetésemet hagytam volna el. Ne már, mióta vagyok Steven Seagal? Oké, nem tudom, mit jelent, nem tudom, kié, de ki fogom deríteni. Jézusom, micsoda baromság, most meg Columbó lettem?

Aztán szépen megfordultam és visszaballagtam. Átugrottam a kerítésen megint, az egyik öntöttvas tüske kiszakította a gatyámat. Francba, újabb jel, hogy baromságot csinálok. Körbejártam a házat, és a lábazon próbáltam felkapaszkodni az ablakpárkányra. Tiszta karcolás lett a bakancsom, mire nagy nehezen elértem a kőlapot. Billegve végigtapogattam, és semmi! Hová a tetűbe tűnhetett az a nyomorult fül? Elvitte valami állat? Ennyi volt?

Egyszer csak megláttam a lábam előtt pislogni a földön. Valami felkapta, aztán leejtette, fogak vagy csőr nyoma látszott rajta. Kör-
benéztem, és ekkor vettem észre, mennyi varjú kering az égen. Kárognak a mocskok! Szerencse, hogy ez túl nagy falat nekik. Ekkor újabb varjú tűnt fel: az atya reverendában, integetve közeledett. A kert vége felé rohantam, át-
másztam a drótkerítésen, a szomszéd telken átvágva kiléptem az utcára. A tegnapiak után többre nem voltam kíváncsi.

